

сѣ потопаваніе до шїиъ крышаемыя, кого-
 то дръжалъ въ водѣ-тѣ, дождѣ си испо-
 вѣда всичкы-тѣ грѣхове, и тогава излазалъ.
 А Христосъ, кой-то нѣмаше никакъвъ
 си грѣхъ, нестои съвсѣмъ, нѣ той си часъ
 излазалъ, отъ водѣ-тѣ и за това дѣла
 Евангелиста: *Яко Изыде абіе отъ воды.* А като
 излазаше изъ рѣкѣ-тѣ, ето, че мѣ сѣ раст-
 вори неке-то, и Д. Божїй, като глѣжѣ слѣти
 на кръстеннаго Господа. Както въ Поево-то
 врѣмѣ глѣжница-та извѣсти смалаваніе-то
 на потопны-тѣ воды, тѣй и тѣкъ сѣ ява-
 ва Духъ Св. като глѣжѣ за да извѣсти,
 че грѣховный потопъ прѣстава. А кога-то
 слазаше отъ неке-то Д. Св. надъ Христа
 Іисуса, зачу сѣ гласъ, кой-то дѣмаше: „Сей
 естъ сынъ мой возлюбленный, о немъже
 благоволихъ,“ тому слава и държава во вѣ-
 кы вѣковъ, Аминъ.
